

Sygn. akt IV CNP 11/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie ze skargi uczestnika postępowania
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w G.
z dnia 3 lipca 2015 r.,
w sprawie z urzędu
przy uczestnictwie A. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w G.
o nakazanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 września 2016 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Postanowieniem referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w G. z dnia 28 marca 2014 r. zostało wszczęte z urzędu postępowanie przymuszające A.spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością do złożenia wniosku o wpis wzmianki dotyczącej złożenia do akt Krajowego Rejestru Sądowego dokumentów sprawozdania finansowego za rok obrotowy 2012. Jednocześnie został określony termin do wypełnienia tego obowiązku z zastrzeżeniem nałożenia grzywny, w razie jego bezskutecznego upływu.

Skarga uczestniczki na czynność referendarza została odrzucona postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 28 września 2014 r. jako nieprzewidziana w art. 398²² § 1 k.p.c., przepisami postępowania nieprocesowego, jak i przepisami ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. Nr 121, poz. 769 ze zm.; dalej: „u.KRS”), a ponadto nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie.

Zażalenie uczestniczki Sąd Okręgowy w G. oddalił postanowieniem z dnia 3 lipca 2015 r., dzieląc stanowisko Sądu Rejestrowego o niedopuszczalności zaskarżenia orzeczenia referendarza.

Uczestniczka w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 3 lipca 2015 r. powołała obie podstawy przewidziane w art. 424⁴ k.p.c. Wskazała, że jest ono niezgodne z art. 24 ust. 3 uKRS w związku z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (jedn. tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 1314) oraz z art. 398²² k.p.c. Podniosła, że uniemożliwiono jej zaskarżenie niesłusznego orzeczenia referendarza sądowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 7 uKRS do postępowania przed sądami rejestrowymi stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu nieprocesowym, chyba że ustawa stanowi inaczej. Nie ma w tej ustawie przepisów regulujących

dopuszczalność i zasady wnoszenia skargi o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem.

W tej sytuacji, w odniesieniu do dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, zastosowanie mają przepisy art. 519² § 1 i 2 k.p.c., a także, za pośrednictwem art. 13 § 2 k.p.c., odpowiednio wykorzystywane są przepisy regulujące wymagania skargi w procesie - art. 424⁴ i n. k.p.c.

Stosownie do art. 519² § 1 k.p.c. i art. 7 uKRS, możliwość żądania stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia została przewidziana w stosunku do postanowień sądu drugiej instancji co do istoty sprawy kończących postępowanie w sprawie, jeżeli doszło do wyrządzenia stronie szkody, a zmiana lub uchylenie tego postanowienia w drodze przysługujących jej środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Postanowienia orzekające co do istoty sprawy, to takie, które rozstrzygają w sposób stanowczy kwestie materialnoprawne, są zrównane z wyrokami wydawanymi w postępowaniu procesowym. Natomiast postanowienia kończące postępowanie, orzekają o całym przedmiocie postępowania poddanego pod osąd. Oznacza to, że wskazana skarga nie przysługuje od innych orzeczeń, w tym postanowień o charakterze formalnym, wpadkowych, wydawanych w postępowaniu nieprocesowym, jak również w postępowaniu egzekucyjnym czy upadłościowym.

W postępowaniu rejestrowym, zgodnie z art. 694¹ § 1 k.p.c., sprawą rejestrową jest sprawa o wpis. Ponadto sąd rejestrowy prowadzi sprawy pomocnicze i nadzorcze. Postanowienie wydane w postępowaniu przymuszającym, którego celem jest zobowiązanie podmiotu wpisanego do rejestru do podjęcia działań zmierzających między innymi do złożenia wymaganych dokumentów, nie stanowi zatem sprawy o wpis. Wydane postanowienie nie może być traktowane jako orzekające co do istoty sprawy, skoro nie jest sprawą o wpis, stanowi fragment postępowania pomocniczego, ściśle związanego z postępowaniem egzekucyjnym. Nie ma także podstaw do uznania, że kwestionowane postanowienie kończy postępowanie pomocnicze, jeżeli z art. 24 pkt 2 uKRS wynika możliwość ponawiania nałożenia grzywny. Oznacza to, że nie jest dopuszczalne żądanie

stwierdzenia niezgodności tego postanowienia z prawem, a zatem wniesiona skarga jest niedopuszczalna. Podkreślenia wymaga, że odpowiednie zastosowanie, w odniesieniu do tego postanowienia, ma także art. 424^{1b} w związku z art. 13 § 2 k.p.c., przy dochowaniu objętych nim wymagań.

Z tych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę na podstawie art. 424⁶ § 3 w związku z art. 13 § 2 k.p.c.

kc

jw